

Младен З. Ђуричић¹
Универзитет у Новом Саду
Филозофски факултет
Одсек за српску књижевност

ЕЛЕМЕНТИ НАРОДНЕ КЊИЖЕВНОСТИ У ПРЕПИСЦИ ЛАЗЕ КОСТИЋА²

Апстракт: *У раду се трага за елементима народне књижевности у преписци Лазе Костића с циљем да се подробније осветли ауторов однос према народној традицији на којој почива већи део његовог стваралаштва. Детаљном анализом грађе даје се нацрт за 'епистоларну историју' Костићеве књиге Основа лепоте у свету: с особитим обзиром на српске народне песме, која се, директно и индиректно, помиње у више од тридесет Костићевих писама из седамдесетих и осамдесетих година XIX века.*

Кључне речи: *писмо, преписка, Основа лепоте у свету, народна књижевност.*

Рад Лазе Костића на изучавању народне књижевности започиње средином XIX века, када га је, као гимназијалца и песника почетника, професор Јован Ђорђевић упутио на збирку *Српских народних пјесама* Вука Стефановића Караџића. О томе сведочи писмо пронађено у Костићевој заоставштини, коју је брижљиво чувао Антоније Хаџић, а касније објавио Милан Савић у монографији која представља круну његовог рада на пољу историје књижевности (в. Hadžić 2010: 213). Тим Ђорђевићевим писмом започиње целокупна Костићева преписка, па га истичемо већ на почетку:

Поред других језика немој да на матерњи језик заборавиш. Лепо је знати туђе језике, али свој занемарити то је срамота и грехота. Чувај се тога, у страном сте свету, па је сва прилика ту. *Читај народне песме, ал' уз њи – ако је можно – и*

¹ Аутор је докторанд на Филозофском факултету у Новом Саду. Имејл-адреса: mladendjuricic.info@gmail.com.

² Рад је настао под менторством проф. др Миливоја Ненина, као резултат истраживања на предмету *Преписка српских писаца* у оквиру докторских академских студија.

немачки превод, па ма само зато да видиш колико је и најлепши превод иза оригинала заостао” (Kostić 2005: 13; овде и у наредним цитатима курзив М. Ђ).

Писмо свог гимназијског професора Лаза Костић никада није заборавио, и зато се оно може посматрати као посебно значајан документ за анализу његовог укупног односа према народном стваралаштву.³ Након Ђорђевићевог писма Костић ће неколико деценија пажљиво проучавати народну књижевност, и она ће, напослетку, оставити неизбрисив траг у његовој стваралачкој радионици. О томе сведочи велики број истраживача који су се бавили Костићевим односом према народном стваралаштву (в. Ђуричић 2018), али и један сегмент чувене *Књиге о Змају*, у којој ће се, готово педесет година касније, Лаза присетити писма свог професора:

Ја сам те године био почео своју појетску каријеру једним поздравом у немачким строфама своје најомиљенијем учитељу, тада још професору у Новом Саду, Јовану Ђорђевићу, на његов имендан. Он ми одмах одговори. Како ме је обрадовао тај одговор, *и како ме је преокренуо!* Лепо је, рече, изучавати стране језике, али је срамота и грехота заборављати и запуштати свој рођени, свој матерњи језик. Па ми препоручи да читам Вукову збирку *Српских народних пјесама* и да се вежбамам писању свога језика. Тако ја и учиним. Немачких стихова оставим се сасвим, или готово сасвим, а латим се српских. Као што већ у те године бива, брзо и сам почнем писати српске стихове... (Kostić 1989: 42–43).

Ако пажљиво анализирамо Костићеву преписку из седамдесетих година, приметимо да он већ тада озбиљно промишља о нашој „класичној књижевности”⁴ и спрема се да напише књигу о естетици српских народних песама. Прво озбиљније интересовање за изучавање ове области проналазимо у писмима која, у неколико наврата, упућује Миши Димитријевићу у другој половини 1877. године. У писмима наводи како планира да напише велику расправу о српским народним песмама, и тражи од свог пријатеља да му што хитније пошаље српске народне песме (Kostić 2017: 11).

Костићево нестрпљење видно је наглашено не само чињеницом да је на Цетињу дуго чекао писма⁵ већ и наредним обраћањем пријатељу: „Што ми

³ То потврђује и Милан Савић, када у монографији о Костићу наводи ово писмо, уз коментар: „То је Лаза запамтио а и навео је негде, *без цитирања Ђорђевићевог писма*” (Savić 2010: 167).

⁴ У свом критичко-есејистичком опусу, Лаза Костић у неколико наврата употребљава одредницу „класична књижевност”, означавајући тако књижевност коју данас називамо „усмена” или „народна”. У преписци, међутим, то не чини.

⁵ То закључујемо на основу успутног коментара у једном писму из овог периода: „Ја ћу почетком децембра у Беч, јер оданде ћу лакше и брже радити на покретању листа. *Одавде је ужасно: између*

ти не посла народних песама? Без њих не могу почети велике расправе, што је науних. Молим те, пошљи ми их **одмах!**” (Kostić 2017: 12; подвукао Л. К.). Занимљиво је што у преписци која обухвата 84 јединице постоји само једно Димитријевићево писмо, па тако не знамо да ли је постојао посебан разлог због којег Костићу српске народне песме не стижу на време. Чињеница је, с друге стране, да он на песме дуго чека, и да их напоскон добија у новембру 1877. године, након чега ће моћи да започне свој студиозни рад: „Народне песме сам добио и хвала ти. Но још немадох каде употребити их” (Kostić 2017: 17).

Из преписке с Димитријевићем може се открити и нешто више о Костићевим беседама (в. Kostić 2017: 19–22),⁶ а неколико писама сведочи да његово интересовање за народну поезију није престало ни након објављивања *Основа лепоте у свету*. Тако у писму из маја 1884. године Лаза Костић тражи од Јована Бошковића да му пошаље личне ствари, заостала писма и *народне песме* (в. Kostić 2005: 241).

Осим што сазнајемо на који начин је Костић прикупљао грађу за своју капиталну студију о српским народним песмама, увидом у преписку из 1878/79. године, може се реконструисати и нацрт за „епистоларну историју” ове књиге. Интересантно је што, у овом периоду, песник својим пријатељима и сарадницима упућује близу тридесет писама у којима тражи помоћ око прикупљања грађе, исписује концепт расправе, образлаже о чему ће у њој говорити и, на самом крају, прикупља новац и разашиле примерке књиге. О томе сведоче писма упућена: Антонију Хацићу (35; 37; 43), Јовану Бошковићу (15; 17; 22), Стевану В. Поповићу (5), Валгазару Богишићу (6; 8; 9; 18), Ватрославу Јагићу (2; 3; 5), Сими Поповићу (4), Миши Димитријевићу (5; 8; 9; 15; 20; 26; 27; 28), Стојану Бошковићу (1) и Фрању Миклошичу (1).⁷

Ако би се исписивала „епистоларна историја” Костићевих *Основа лепоте у свету*, онда бисмо наведени регистар несумњиво морали допунити писмима која су пропустили приређивачи првог издања Костићеве преписке (в. Kostić 2005), а које неколико година касније у Савићевим рукописима проналази

мог писма и одговора две до три недеље” (Kostić 2017: 18). Исто примећујемо и у писму из јануара следеће године: „Што ми не посла мојих ствари? Зар су још заложене? Зар књиге нису залегле? Молим те одговори ми одмах, али *најодмахије!*” (Kostić 2017: 24–25; подвукао Л. К.).

⁶О беседама (и спорадичним траговима у Костићевој преписци који су везани за ове „књижевне догађаје”) овде неће бити говора, већ ћемо само упутити на аналитичку студију *Вековита јабука* Хатице Крњевић. У једном поглављу ове књиге, које носи наслов *Прва и друга беседа Лазе Костића* (Крњевић 1992: 45–72), ова тема детаљно је размотрена, док преписка само прати већ познату причу.

⁷Овде их наводимо према редном броју у преписци с наведеним личностима (в. Kostić 2005; Kostić 2017).

Зорица Хаџић. У тексту који исписује уз наведена писма, она објашњава како се до писама дошло и зашто она нису објављена у првој књизи Костићеве преписке. Увидом у писма, међутим, сазнајемо да је ова преписка изузетно значајна, а нама нарочито, због писама која датирају из седамдесетих/осамдесетих година и откривају нешто више о раду на књизи *Основа лепоте у свету*. Стога, у горенаведени регистар треба додати и писма упућена Тони Хаџићу, која су штампана уз последње издање Савићеве монографије под следећим редним бројевима: II, III, V, VI, VII, XIII (в. Hadžić 2010: 219–223; 225–226).⁸

У периоду док активно ради на књизи, Костић се обраћа неколицини сарадника покушавајући да путем писама разреши поједине језичке дилеме. У писму које у августу 1878. године упућује истакнутом хрватском филологу и слависти – Ватрославу Јагићу, Костић га најпре обавештава да ради естетичку студију са особитим погледом на народне песме (Kostić 2005: 439), а потом се интересује за етимолошко значење речи *лепота*. Једно од основних питања које га мучи везано је за најстарији словенски корен наведене речи, па се пита „је ли *див*, или *крас*, или други који?” (Kostić 2005: 439; подвукао аутор).

То питање Костић покушава да разреши кроз неколико писама упућених на Јагићеву адресу, али видимо да оно остаје актуелно и када у рукама већ има неколико штампаних табака својих *Основа*. Да је заиста тако, потврђује писмо сличне садржине из маја 1880. године, упућено словенском филологу – Фрању Миклошичу:

Мада Вама лично непознат, ипак се надам да ћете ми опростити што Вас овим узнемиравам чим будете сазнали предмет моје молбе. То је, наиме, једно етимолошко питање чије разрешење овим подносим највишој инстанци, пошто је раније прошло све остале инстанце. Односи се на питање о основи српске речи *лепо* – *лијепо* – *липо*. Подстакнут једним предавањем које сам пре три године држао у Бечком научном клубу о „женским карактерима у српским народним песмама”, почео сам да радим на једној новој теорији естетике и досада сам завршио прву књигу од које су се већ појавила три дела у овогодишњем „Српском летопису” новосадске Матице... (Kostić 2017: 159).

Интересовање за ово питање, дакле, није престало ни након што *Основа лепоте у свету* почиње да излази из штампе. У међувремену, Костић прикупља новац за штампање свог рукописа (в. Kostić 2017: 40), захваљује се својим

⁸ Наведеним писмима, опет, треба прикључити и оно које Костић упућује Милану Ђорђевићу, једном од оцењивача рукописа *Основа лепоте у свету*. Зорица Хаџић овај документ, уз коментар Милана Савића, исписује у фусноти трећег писма упућеног Антонију Хаџићу (в. Savić 2010: 220–221).

„криторима и приложницима” (в. Kostić 2017: 41) и, напослетку, размишља о дистрибуцији књиге. То најбоље видимо из писма које упућује тадашњем министру просвете – Стојану Бошковићу, препоручујући да се 400 примерака његове награђене књиге откупи, како би се њоме даривали добри ученици у Великој школи и Вишој гимназији (в. Kostić 2017: 156). Том приликом вредност књиге он доказује и Матичином наградом.

Но, оставимо по страни Костићеву естетичку студију,⁹ и вратимо се траговима народне књижевности у његовој преписци. Интересовање за народну баштину јасно је наглашено и у писмима која се дотичу његовог драмског рада – *Пере Сегединца*, *Максима Црнојевића* и *Гордане*, али ћемо за ову прилику, ипак, издвојити једно писмо упућено Илариону Руварцу у априлу 1884. године, непосредно пред Костићев одлазак на Цетиње:

... Наумио сам да пишем једну трилогију из народне опеване прошлости, под именом *Јевросима*, која би била општа јунакиња, неки „свети дух” у тројству. Први би се део звао: *Момчило*, други *Вукашин*, а трећи *Краљевић Марко*. Како су за то нужне историјске студије, молио бих вас да ме упутите, где бих нашао историјску грађу за то доба, особито за Вукашиново краљевање у Скадру, за дворски му живот, па и за Момчила, и т. д.

Разуме се да бисте ми учинили највећу задужбину, кад бисте ми ви сами назначили у изводу све што се досад могло поуздано дознати о свему што мислите да ме у том послу може помоћи... (Kostić 2017: 175).

Писмо Илариону Руварцу јасно предочава Костићеву намеру да се упусти у озбиљан рад, те да, истражујући „народну опевану прошлост”, напише нову трагедију.¹⁰ Ако обратимо пажњу на остатак преписке, тог (незапочетог) посла се присећа у свега неколико наврата, а онда из непознатих разлога одустаје од њега. Међутим, на писање трилогије подсетиће га много година касније човек који се – према речима Миливоја Ненина – не сме прећутати у причи о Лази Костићу (в. Nenin 2010: 20).

⁹ На овом месту, причу о естетичкој студији *Основа лепоте у свету* можда је најбоље (привремено) довршити сведочанством Милана Савића из 1929. године: „До своје замисли, да *основу лепоте у свету* а с тим и *основно начело* тражи у вези размере, премости, у укрштају, симетрији, хармонији, дошао је Лаза проучавањем српских народних песама и Шекспира. Кад је после много година ипак дошао да своју замисао изради, започео ју је сувише издалека. Књига прештампана из *Летописа* 1880, *Основа лепоте у свету*, има 144 стране, а до примене на српске народне песме није ни дошао. Само на странама 132, 133, 134, 136. вели укратко да би из наших народних песама могао извести естетику. Није дошао до примене ни у *Основном начелу*” (Savić 2010: 168).

¹⁰ Више о томе: Nenin 2011: 51–53.

Реч је о Милану Савићу, чија преписка с Костићем чини централни део друге књиге његове преписке, а овде ћемо издвојити онај (свакако најзанимљивији) део који се односи на Костићеву *Књигу о Змају*. Наиме, у једном од пријатељских писама која размењују, Савић ће се покајати што је позвао Костића да говори поводом прославе педесетогодишњице Змајевог књижевног рада и, у писму које датира из децембра 1902. године, упутиће му следеће речи:

Моје „мненије” знаш, те је излишно, да ти га понављам. Ипак велим, да би по нашу књижевност а и по тебе много боље било, да си толико ошторумља и доскакивања утрошио у једно *своје* рођено дело, него што си то учинио прежвакајући и преживајући мргодно Змајеву поезију. [...]

А сад би могао, драги Лазаре, ухватити се с *Илијадом* у коштац, или с *Одисејом*. Најпосле би могао прионути и око оне трилогије „Јевросима” о којој будаласта Сандић толико булазни. Напиши бар само *Entwurf* [нацрт за] грађу, па бар да то остане у нашој литератури, јер сумњам, да ћеш баш сву изградити... (Милан Савић, нав. према: Kostić 2017: 225; подвукао М. С.).¹¹

У наведеном писму, Милан Савић на једном месту алудира на *Рјечник* Вука Стефановића Караџића, а та је књига незаобилазна када се говори о књижевном раду Лазе Костића. Постоје сведочанства о томе да је Костић (током целог живота) брижљиво чувао личне примерке Вуковог *Рјечника*, а захваљујући *Књизи о Змају*, поуздано знамо да је у својој библиотеци имао два примерка ове књиге.¹² Исто тако, знамо и да је на њиховим маргинама, сваки пут када би „набасао” на неку грешку или ситан недостатак, бележио занимљиве филолошке коментаре, које је касније редиговао и под насловом *Допуна Вуковог Рјечника* објавио његов лични лекар и сомборски пријатељ – Радивој Симоновић. Ту тврдњу, уосталом, поткрепљује и писани траг:

Опште је познато било да је Лаза врло често превртао Вуков речник и да је необично добро знао садржину његову. То је он показао и кад је написао своју књигу о Змају, а то су знали и сви који су с њиме у разговору претресали српски језик.

¹¹ О замишљеној трилогији нема података, али Хатица Крњевић истиче да, уколико бисмо ишли за оним што је Костић у разним приликама писао, могли бисмо „претпоставити да би у [њеном] средишту била најдраматичнија места где се разоткрива морални раскол: сукоб оца и сина, мотив издаје у блиском суседству с мотивом верности и узвишене жртве, кршење основних људских норми према јаком осећању части и правичности, себичност према алтруизму, појединачни интерес наспрам страдања зарад општег добра” (Krnjević 1992: 27).

¹² Док утврђује вредност Змајовине поезије, Костић у неколико наврата наглашава да „гледа” у друго и „треће (државно) издање, исправљено и умножено” (в. Kostić 1989: 67; 247; 280).

После смрти Лазине, ја сам између свију књига прво тражио Вуков речник, не бил га спасао да се како год не изгуби. *Нашао сам два издања, старије штампано у Бечу 1852, и најновије штампано у Београду 1898.* Прегледајући уверио сам се да у оба има много бележака од Лазине руке, те сам наумио да их мало проучим и задржао сам до сада обе књиге код себе (Simonović 1987: 1).

Имајући у виду да је Вуков *Рјечник*, у једном стваралачком тренутку, преузео апсолутни примат на радном столу Лазе Костића,¹³ поставља се питање какво место он заузима у Костићевој преписци. У покушају да одговоримо на ово питање у први мах је уследило разочарање, будући да се *Рјечник* тек спорадично спомиње на два или три места у целокупној преписци. Ипак, две белешке које се односе на Вукову књигу могу нам бити од изузетног значаја, јер кореспондирају са Симоновићевим речима о белешкама које је запазио на Костићевим личним примерцима ове књиге. Прва белешка датира из децембра 1898. године, када Костић упита Валтазара Богишића:

Јесте ли добили ново издање Вукова *Рјечника*. Врло лијеп рад, велика мука, па ипак су неке крупније погрешке остале непоправљене (Kostić 2005: 355).

На основу те две реченице видимо да је Костић пажљиво анализирао ово издање, а да је имао намеру у њега понешто и да допише доказује *постскрипtum* из писма које ће средином марта 1904. упутити на адресу Ватрослава Јагића:

Ако би у Ваш архив смио завирити и нефилолог, ја бих имао неке биљешчице на III-е издање Српског *Рјечника* В. С. К. (Kostić 2005: 456).

Наведени *постскрипtum* вишеструко је занимљив и могао би бити још један значајан прилог за студију која се бави Вуковим *Рјечником* у стваралачкој радионици Лазе Костића. За нас је, на овом месту, то још један доказ да је Костић засигурно „превртао” *Рјечник*, иако се сама књига у његовој преписци не спомиње тако често. Међутим, могло би се рећи да је она у писмима присутна индиректно, а доказ за то је *језик Костићеве преписке*.

На овом месту нећемо се детаљније упуштати у разматрање Костићевог језика на ширем плану, али бисмо, за крај, могли навести да је у преписци склон (спорадично, али ипак склон) коришћењу једноставних облика народне књижевности. У прилог томе говори чињеница да, у својим писмима, неретко користи пословичне изразе и народни језик који (највероватније) доспева у преписку управо из Вуковог *Рјечника*.

Издвојићемо неколико примера који то потврђују, а које Костић увек наводи под цитатом: „Од зла дужника и коза без млика!” (Kostić 2005: 45); „Иде

¹³ Више о томе: Ђуричић 2018.

ријеч од уста до уста, па ће доћи у погана уста!” (Kostić 2005: 56); „Ни лука јео, ни лук мирисао” (Kostić 2005: 225); „Ала су ми пуна недра једа” (Kostić 2005: 239); „Гдје су кола мудрости, ту су двоја лудости” (Kostić 2005: 360); „Шта дан носи, шта ли ноћца црна?” (Kostić 2017: 12) итд.

Наведени примери несумњиво потврђују да је народна баштина присутна у свим сегментима Костићевог књижевног рада, па тако и у преписци. Иако у писмима не постоји много примера за то, евидентно је да Лаза Костић увек изнова посеже за народном традицијом, а преписка је (осим тога) још један аргумент за тезу да се он традицијом није само „служио” већ да ју је и „модификовао”. Писма која су објављена у (до сада) две књиге Костићеве преписке, део су једног великог мозаика, а пред нама је задатак да упорно трагамо за његовим деловима и да покушамо да га (у што већој мери) „сложимо”. Довољно је, међутим, погледати само доступну преписку да бисмо схватили колико је то озбиљан и тежак посао.

Литература

1. Đuričić, Mladen (2018), „Однос према народној књижевности у *Књизи о Змају Лазе Костића*”, *Савремена проучавања језика и књижевности: зборник радова са IX научног скупа младих филолога Србије, IX/2*, Крагујевац: Филолошко-уметнички факултет, 55–62.
2. Kostić, Laza (1989), *О Јовану Јовановићу Змају (Змајови), његову певању, мишљењу и писању, и његову добу*, Нови Сад: Матица српска.
3. Kostić, Laza (2005), *Преписка I*, приредили Младен Лесковац, Милица Бујас, Душан Иванић, Нови Сад: Матица српска.
4. Kostić, Laza (2017), *Преписка II*, приредили Младен Лесковац, Милица Бујас, Душан Иванић, Нови Сад: Матица српска.
5. Krnjević, Hatidža (1992), *Вековита јабука*, Нови Сад: Матица српска.
6. Nenin, Milivoj (2010), „Савић Милан и Костић Лаза”, у: Милан Савић, *Лаза Костић*, приредили Миливој Ненин и Зорица Хаџић, Београд: Службени гласник, 7–21.
7. Nenin, Milivoj (2011), „Преписка Илариона Руварца и Лазе Костића”, *Успомен на Лазу Костића (1841–2011)*, уредила Ивана Живанчевић Секеруш, Нови Сад: Филозофски факултет, 47–60.
8. Savić, Milan (2010), *Лаза Костић*, приредили Миливој Ненин и Зорица Хаџић, Београд: Службени гласник.
9. Simonović, Radivoj (1987), „Др Лаза Костић – Његов живот и рад. Вуков речник”, *Домети – часопис за културу*, 49–50, Сомбор: Народна библиотека „Карло Бијелички”, 1–32.

10. Hadžić, Zorica (2010), „Непозната писма Лазе Костића Антонију – Тони Хаџићу”, у: Милан Савић, *Лаза Костић*, приредили Миливој Ненин и Зорица Хаџић, Београд: Службени гласник, 213–230.

Original research article
UDC 821.163.41.09-6:398
DOI 10.21618/fil1818420d
COBISS.RS-ID 7929368

Mladen Z. Đuričić
University of Novi Sad
Faculty of Philosophy
Department of Serbian Literature

THE ELEMENTS OF FOLK LITERATURE IN LAZA KOSTIĆ'S LETTERS

Summary

In this paper we search for elements of folk literature in Laza Kostić's letters with the goal to show the author's relation towards folk tradition on which the majority of his work is based. Thorough analysis of the letters gives us the base for the history of Kostić's book *Osnova lepote u svetu: s osobitim obzirom na srpske narodne pesme*, which is directly and indirectly mentioned in more than thirty of his letters from the seventies and eighties of the nineteenth century.

Key words: letter, correspondence, *Osnova lepote u svetu*, folk literature.

References

1. Đuričić, Mladen (2018), „Odnos prema narodnoj književnosti u *Knjizi o Zmaju Laze Kostića*”, *Savremena proučavanja jezika i književnosti: zbornik radova sa IX naučnog skupa mladih filologa Srbije*, IX/2, Kragujevac: Filološko-umetnički fakultet, 55–62.
2. Hadžić, Zorica (2010), „Непозната писма Лазе Костића Антонију – Тони Хаџићу”, у: Милан Савић, *Лаза Костић*, приредили Миливој Ненин и Зорица Хаџић, Београд: Службени гласник, 213–230.
3. Kostić, Laza (1989), *O Jovanu Jovanoviću Zmaju (Zmajovi), njegovu pevanju, mišljenju i pisanju, i njegovu dobu*, Novi Sad: Matica srpska.

4. Kostić, Laza (2005), *Prepiska I*, priredili Mladen Leskovac, Milica Bujas, Dušan Ivanić, Novi Sad: Matica srpska.
5. Kostić, Laza (2017), *Prepiska II*, priredili Mladen Leskovac, Milica Bujas, Dušan Ivanić, Novi Sad: Matica srpska.
6. Krnjević, Hatidža (1992), *Vekovita jabuka*, Novi Sad: Matica srpska.
7. Nenin, Milivoj (2010), „Savić Milan i Kostić Laza”, u: Milan Savić, *Laza Kostić*, priredili Milivoj Nenin i Zorica Hadžić, Beograd: Službeni glasnik, 7–21.
8. Nenin, Milivoj (2011), „Prepiska Ilariona Ruvarca i Laze Kostića”, *U spomen na Lazu Kostića (1841–2011)*, uredila Ivana Živančević Sekeruš, Novi Sad: Filozofski fakultet, 47–60.
9. Savić, Milan (2010), *Laza Kostić*, priredili Milivoj Nenin i Zorica Hadžić, Beograd: Službeni glasnik.
10. Simonović, Radivoj (1987), „Dr Laza Kostić – Njegov život i rad. Vukov rečnik”, *Dometi – časopis za kulturu*, 49–50, Sombor: Narodna biblioteka „Karlo Bijelicki”, 1–32.

Preuzeto 10. 9. 2018.
Korekcije 7. 10. 2018.
Prihvaćeno 22. 10. 2018.